

РЕШЕНИЕ

№ 16914

София, 11.12.2019

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Второ отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми ноември две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА СОЛАКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

ЕМИЛИЯ КАБУРОВА

при секретар
на прокурора
от председателя
по адм. дело № 9775/2018. 📄

Илиана Венелинова Иванова
Симона Попова
ГАЛИНА СОЛАКОВА

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК.
Образувано е по касационната жалба на Столичния общински съвет, подадена чрез гл.юрк. А. Митова против решение № 3914 от 11.06.2018 год., постановено по адм.д. № 2707/2018 год. по описа на Административния съд- София град, с което, по оспорване на „Национална асоциация на строителните предприемачи“, със седалище гр.София, е отменена частично разпоредбата на чл. 4 от Наредба за реда и начина за провеждане на обществени обсъждания в областта на пространственото развитие и устройството на територията на Столична община /Наредбата/, приета с Решение № 661 по Протокол № 41 от 12.10.2017 г. на Столичен общински съвет, в частта „и визи за проектиране“ по т.4 на ал.1 и изцяло по отношение на ал.2 и ал.3 на чл.4. В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон - отменително основание по чл.209, т.3 АПК, и се иска отмяна на решението и произнасяне по съществото с отхвърляне на оспорването, ведно със законните последици.
Ответникът „Национална асоциация на строителните предприемачи“, чрез адв.Златинова, оспорва касационната жалба като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението като обосновано и правилно.

Не претендира разности.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага да се потвърди решението като обосновано и законосъобразно.

Върховният административен съд, второ отделение, намира касационната жалба за процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, а разгледана по същество - неоснователна.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по оспорването от „Национална асоциация на строителните предприемачи“ на чл.4,ал.1,т.4 в частта „и визи за проектиране“ ,ал.2 и ал.3 от Наредбата за реда и начина за провеждане на обществени обсъждания в областта на пространственото развитие и устройството на територията на Столична община, приета с Решение № 661 по Протокол № 41 от 12.10.2017 г. на Столичен общински съвет.

Оспорването е прието за допустимо на основание чл.186, ал.1 АПК във връзка с ТР №2/ 12.02.2010 год. на ВАС по тълк. д. №4/2009 год. , и основателно изцяло, поради въвеждане с Наредбата на първична уредба с подзаконов нормативен акт в противоречие със ЗУТ и ЗУЗСО. Материалната незаконосъобразност е изведена на основание чл.15 ЗНА, тъй като с оспорените норми се въвежда като задължителна част от процедурата по издаване на визираните административни актове обществено обсъждане, извън предвиденото такова по нормативните актове от по-висша степен / ЗУТ и ЗУЗСО/ и се допуска дублиране на процедури, вече уредени в подзаконови нормативни актове.

Решаващият правен извод се базира на установеното „дописване“ на закона от процесния подзаконов нормативен акт с въвеждане на обществено обсъждане в области на пространственото развитие и устройство на територията на СО, в противоречие със законовата уредба.

Така постановеното решение е обосновано, правилно и законосъобразно.

Съдът е обсъдил подробно относимата правна уредба, като въз основа на правилна преценка при прилагане нормите на ЗНА е извел незаконосъобразност на частично оспореният подзаконов нормативен акт.

Касационната инстанция споделя изцяло изложените правни

съображения по реда на чл.221,ал.2, предл. второ от АПК.

Наредбата е издадена по силата на законовата делегация на чл.5, ал.4 ЗУЗСО, която касае единствено „реда и начина“ на провеждане на обществените обсъждания в СО, т.е. обхвата на Наредбата по отношение на обществените обсъждания е определен със законовите норми, а подзаконовият нормативен акт може да урежда само реда и процедурата. С отменените с обжалваното решение разпоредби се разширява кръга на актовете, в процедурата по издаването на които се изисква обществено обсъждане, т.е. допълва се /дописва се/ закона в противоречие на чл.15 ЗНА, като се въвежда обществено обсъждане в процедури по издаване на адм.актове, извън кръга на визираните такива в ЗУЗСО и ЗУТ и частично в ЗРР.

Както правилно е приел административният съд, това са процедурите по издаване на виза за проектиране, за посочените в Наредбата случаи-чл.4,ал.1,т.1; интегрирания план за градско възстановяване и развитие –чл.4,ал.2,т.1; заданията по чл. 125 от ЗУТ,визирани в т.2 за изработване на нов общ устройствен план или изменение на действащия общ устройствен план; подробни устройствени планове, предвиждащи изграждане на общински обекти от първостепенно значение; конкурси в областта на пространственото развитие и устройство на територията; подробни устройствени планове за паркове и градини; подробни устройствени планове за гробищни паркове; подробни устройствени планове, които по служебно възлагане от Столична община се изработват по реда на чл. 16 от ЗУТ; специализирани подробни устройствени планове по чл. 111 от ЗУТ; подробни устройствени планове, свързани с опазване и закрила на недвижими културни ценности, отразени в схемите в документите на действащия ОУТТ за културно-историческото наследство, с изключение на тези, минали обществено обсъждане по смисъла на чл. 81, ал. 4 от Закона за културното наследство; т.3- проекти за подробни устройствени планове, предвиждащи изграждане на сгради с височина над 50 м на територията на Столична община / измененията на ПУП се подлагат на обществено обсъждане през височина от +25 м/; изменения на подробни устройствени планове за паркове и градини; обемно-устройствени проучвания по ЗУЗСО за устройствената зона на новия делови център (Ц1); схеми за поставяне на преместваеми обекти и рекламни елементи по чл. 56 и чл. 57 от ЗУТ и НПОРИМДЕРДТСО в

имоти - публична общинска собственост; инвестиционни проекти, финансирани със средства от Европейския съюз- ал.2,чл.4 от Наредбата.

Всички визирани по-горе административни актове, съгласно законовите норми не са в зависимост от провеждане на обществено обсъждане, поради което е недопустимо въвеждането на такова изискване с подзаконов нормативен акт.

Обосновани са изводите за незаконосъобразност и на въведената с ал.3 на чл.4 от Наредбата възможност за предвиждане на обществено обсъждане по други въпроси и процедури, извън тези по ал.1 и ал.2, по решение на СОБС, кмета на СО и кмета на съответния район на СО. Тази норма противоречи изцяло на диспозицията на законовите норми и предоставя правомощия на определените органи, извън изрично разписаните в нормативните актове от по-висока степен. Такъв вид „оперативна самостоятелност“ е недопустимо да се въвежда с подзаконови норми, тъй като граничи с „административен произвол“, още повече, че не се обвързва с конкретни критерии.

Следва да се вземе предвид и безспорното по делото обстоятелство, че СОБС при приемане на Наредбата, в отменената ѝ част, не е съобразил обхвата на предвиденото в ЗУТ и ЗУЗСО обществено обсъждане, който е задължителна рамка, в която следва да се вмести регламентацията на подзаконовият нормативен акт, а именно: ЗУТ - чл.22,ал.4,чл.62а,ал.3,чл.117,ал.2 и чл.127,ал.1 и ЗУЗСО-чл.12,ал.1 и чл.14,ал.3.

Неоснователен е доводът по касационната жалба за допуснатата с обжалваното решение защита на частен /частни/ интерес за сметка на обществен такъв, тъй като „информирането на засегнатите етажни собственици“ не обосновава обществен интерес, а първичното регулиране на този вид отношения не е в компетентността на СОБС, а на законодателният орган. Именно този орган е отговорен за отчитане на „обществените нагласи и очаквания“, във вложения в жалбата смисъл, при регламентиране на отделните процедури по устройство на територията. Особеностите в териториалния обхват, в случая на СО, биха могли да бъдат оправдани само и единствено, ако законовата делегация позволява самостоятелна регламентация с подзаконовият нормативен акт, което в случая не е налице.

Предвид изложеното, обжалваното решение като постановено при

липса на отменително основание по чл.209, т.3 АПК, следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба – без уважение като неоснователна.

Воден от горното, Върховният административен съд, второ отделение на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3914 от 11.06.2018 год., постановено по адм.д. № 2707/2018 год. по описа на Административния съд- София град.

Решението е окончателно.